

MÜSLÜMANLARIN KARŞILAŞTIĞI ZORLUKLAR VE İSLAM'IN GELECEĞİ

Bismillahirrahmânirrahîm.

Esselamü aleyküm ve rahmetullâh.

Bizi var eden, varlığından haberdar eden, mü'min kul eyleyen, ihsanlarına ve nimetlerine gark eyleyen, her an sayısız nimetiyle yaşadığımız, âhirette de huzuruna varıp gideceğimiz Rabbimiz'e hamd ü senâlar olsun. O'nun âlemlere rahmet olarak gönderdiği elçisi, peygamberi, resulü, habîb-i edîbi, seçkin kulu Muhammed-i Mustafâ'sına salât u selâm, tahiyât u ihtiramlarımızı arz ederiz.

Değerli gençler! Biz bu dünyanın bir imtihan yeri olduğunu biliyoruz. Öldükten sonra âhîret âlemine gideceğimizi, orada dünyada yaptığımız iyiliklere karşılık iyilik göreceğimizi, Allahu Teâlâ hazretlerinin cennetiyle cemaliyle müşerref olacağımızı, kötü insanların da adalet-i ilâhiye gereği âhirette ve dünyada cezalarını bulacağını biliyoruz. Hayatın en önemli olayının Allah'ı tanımak olduğunu, bütün diğer faaliyetlerin ve olayların o temelle dayandığını biliyoruz. O temeli sağlam

tutmaya çalışıyoruz. Kadere tam olarak inanıyoruz; hayatın belli bir süre devam edeceğini ve ölümün bir defa geleceğini biliyoruz. Zamanının öne alınmayacağını ve geriye kalmayacağını biliyoruz. Müsterihiz; ölümden korkmuyoruz. Allah'tan gayrı hiçbir şeyden korkmuyoruz. Bütün insanlara karşı sorumluluğumuz olduğunu düşünüyoruz. Bütün mü'minleri, özel görevle gönderilmiş kullar olarak görüyoruz. Çünkü Kur'ân-ı Kerîm'de böyle buyuruluyor. Mü'minlere bir başka türlü, mü'min olmayanlara da onların vasfına uygun diğer bir türlü muamele etmemiz gerektiğini biliyoruz.

Allah'ın sevdiği yolda yürüyen kullarız. Ecdadımız ve bizden önceki müslüman selef-i sâlihînimiz bu şuurla insanlara çok hizmetler etmişler. İmanı, ahlâkı ve âdâbı dünyanın her yerine yaymışlar. İnsanları zulümden, gaddirden, hırsızlıktan, arsızlıktan, yüzsüzlükten, edepsizlikten, çirkinlikten, kötülükten, kötü huylardan, hallerden, fiillerden kurtarmaya çalışmışlar. İslâm'ı dünyanın her yerine yaymaya gayret etmişler. Bir miktar yaymışlar. Onlar âhirete göçtüğü için şimdi görev, mis-

yon, hizmet size ve bize ait. Bu sorumluluğumuzu selef-i sâlihînimiz gibi, salih geçmişlerimiz gibi yerine getirmemiz gerekiyor.

Eskiden mü'minlerin kuvvetleriyle, kâfirlerin kuvvetleri arasında dengesizlikler olmuş. Mü'minlerin iman kuvveti, sayı üstünlüklerini yenmiş. Ufak tefek teknolojileri alt etmiş. Az sayıyla kâfirleri alt etmişiz. Ülkeler fethetmişiz, zalim orduları perişan etmişiz. Okyanuslara dayanmışız, kıtaları geçmişiz. Bugün dünyanın bir milyardan fazlası, belki nüfusunun beşte biri müslüman, az bir rakam değil. Fakat karşımızdaki düşman aramızda -televizyonda gördüğünüz, gazetelerden okuduğunuz, çeşitli seyahatlerimizle ileride de ayne'l-yakîn müşahede edeceğimiz, sizin de tetkik edeceğiniz- bir fark meydana getirmiş. Bir zaman; miktar bakımından, sayısal yönden bir farklılığımız varken bile biz imanca güçlü olduğumuz, canımızı feda etmeye razı olduğumuz zaman karşı tarafı alt etmişiz. Ama onların yapabildiği her şeyi yapmaktan da geri kalmamaya çalışmışız. Bunun en güzel örneği İstanbul'u fetheden cennet-mekân Fatih Sultan Mehmed Han tarafından göste-

rilmiş. Ve bu İstanbul un fethi anmalarında sık sık karşımıza geldiği için hepimizin hafızasında olan bir durum. Gemileri karadan yürütmüş, surların öbür tarafına ateş yapabilen havan topları imal etmiş. Surların koca gövdelerini vuruşlarıyla çatlatıp parçalayan şâhi toplar yaptırmış. Zamanının bütün imkânlarını, teknolojilerini kullanmış. Çanakkale boğazının iki tarafında iki kale yaparak -Kilitbahir ve Çanakkale- üzerinde imzası olan hitabelelerinden çok iyi biliyoruz. Oradan düşmanın geçmesini engellemiş. Üç ay gibi kısa bir zamanda İstanbul'un iki yakasında, boğazın iki tarafında Anadolu ve Rumeli hisarlarını yaparak oradan da düşmanın gelmesini engellemiş. Karadan gelmesine karşı da tedbir almış. Defalarca muhasara edilip alınamamış olan şehri bu devrin bile üstün sayılabilecek zihniyetini, teknolojisini kullanarak iman gücüne onu da ekleyerek fethetmiş.

Şimdi arada büyük bir fark var. Evet biz de sanayileşiyoruz. Bizde de teknik üniversiteler var. Sizin gibi kıymetli kadrolar yetişiyor. Bizde de otomobil imal ediliyor, bizde de torna tezgâhları var. Fakat arada çok büyük

bir seviye farkı mevcut ve bu adamlar bize dost değil, bunlar bizim hasmımız. Dededen gelen, tarihten gelen mücadelenin bir noktasındayız. Biz birden gökten inmedik onlar da inmediler. Biz yine bir mücadelenin çatısı üzerinde, eğrisi üzerinde bir noktayız. Bizim için de onlar için de mâziyi silmemiz ve kurtulmamız mümkün değil. Sırplar I. Murad'ın Kosova zaferinin acısını hâlâ kemiklerinde hissediyor, bağında hissediyor. Oradaki müslüman kardeşlerimize onun için öyle saldırıyor. Onun için biz de, şu anda burada, bize bir tecavüz olmadığı halde sırtımıza hançer saplanmış gibi ızdırap duyuyoruz.

a. Bu adamlar şeytan.

شَيَاطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ

*Şeyâtîne'l-insi ve'l-cin.*¹ “Cinlerin, görülmeyen varlıkların şeytan grubu da var.”

“Görünen, şu bildiğimiz insanların da şeytanları var.” Bunlar insanların şeytanlarından. Niçin şeytan diyoruz? Çünkü iman yok, merhamet yok, insaf yok. Utanmak, arlanmak yok. Genç kızlara tecavüz ediyorlar.

¹ 6/En'am, 112.

Bıçakla göğüslerini kesiyorlar; yani kökünden kesip almak şekli ile öyle kopartarak öldürüyorlar. Dünyanın bir yerinde bir tane olay olsa, bütün dünya ayağa kalkar. “Bir tane balina Karadeniz’e indi diye veya iki tane balina buz denizinde buzlar arasında sıkıştı.” diye dünya ayağa kalkıyor; insanlık suçu işlenirken herkesin ayağa kalkması lazım, kimse kalkmıyor.

Sırplar’ın, Hırvatlar’ın arkasında kim var? Yugoslavya’daki olayların aslı nedir?

Kısaca söylemek gerekirse süper güç olma yolundaki Almanya, Yugoslavya’yı parçalayıp Adriyatik’e inmek istiyor. Onun eskiden beri emeli Baltık denizinden Adriyatik’e uzanmak. Onun için Slovenya ve Hırvatistan’ı kopardı. Macaristan ve Avusturya zaten eskiden imparatorluğunda idi. İtalya ile tarih boyunca katoliklik dolayısıyla iş birliği yapmıştı. Böylece hasımlarını dinlemeyerek, İngiltere gibi rakiplerine kulak asmayarak Avrupa’da kendi nüfuzunu genişletmeye çalışıyor. Umumî manzarayı böyle görüyoruz.

Öbür taraftan da Amerika Almanya'nın bu gelişmesinden tedirgin. Bir bakıma İngiltere de tedirgin çünkü ikinci cihan harbi bunların arasında cereyan etmiş, birbirlerine saldırmışlardı. Belki Fransa da tedirgin. Onun için doğrudan doğruya ilişkisi olmadığı halde; "Amerika, Sırplar tarafını tutarak onların Adriyatik'e inmesini yani Almanlar'ın Adriyatik'e inmesini engellemeye, Yugoslavya'yı derleyip toparlamaya çalışıyor." deniliyor. Nitekim Sırplar'ın başına Amerika'dan gelmiş bir zenci yerleştirilmiş ve "Adriyatik denizinde oraya dışarıdan silah getirilmesin." diye Amerikan gemileri ambargo uyguluyor. Biz gitsek sahilden kardeşlerimize yardım edecek durumda değiliz, filler tepişiyor. Bu arada Yugoslavya'daki müslümanlar da iki tarafın arzusu ile helak oluyor, eziliyorlar.

Muhtelif eyaletlerin nüfus yüzdelerini gazeteler neşretti. O kadar dikkatli ve şuurlu çalışmışlar ki hiçbir bölgede müslümanlar ekseriyette değil. Yüzde 12, 22, 43, 48 ama daima başka başka halklarla beraber iç içe, yan yana. Daha doğrusu onların bekçiliği, kontrolü altında. Tek bir varlık oluşturama-

dan yaşama durumunda. Hiç bir yerden denizle ilişkisi yok; doğrudan doğruya destek alacağı bir güç yok. Yugoslavya'nın her yerinde durum böyle; doğusunda batısında müslümanlar var. Kosova'da da Sırp lar var. Böyle parçaları birbirine eklemeye çalışmışlar.

Yugoslavya'dan bize ne?

İş orayla bitmiyor; Balkanlar'da, Kafkasya'da problemler var. Bizim güneyimizde problemler var. Müslümanların hâkim olduğu her ülkede problemler var. Müslümanların yaşadığı her diyarda başlarına bir problem sarılmış durumda. Bunları incelediğimiz zaman net olarak şu sonuca varıyoruz ki; dünya üzerinde müslümanları kısaç altına almak, ezmek isteyen bir kuvvet var. Patlak veren olaylardan bunu anlıyoruz.

Patlak vermeseydi de yapılan çalışmalarından anlamamız gerekirdi. Dünya üzerinde müslümanlarla uğraşan mekanizmalar var. İsrail'i getirmişler; müslümanların böğrüne kara saplı bir hançer gibi saplamışlar. Bütün İslâm ülkeleri tedirgin. Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Irak, Suriye... Hepsi tedirgin. Balkan-

lar'da bir problem çıkarmışlar, Kafkasya'da bir problem çıkarmışlar. "Bunların arkasındaki asıl güç, kuvvet nedir?" diye sormuştum. Ben hep böyle düşünüyorum; orijinal istihbaratımızla, kendi teşkilatlarımızla alınan bilgiyle değil de daha ziyade gazetelerden okuduğumuzla iktifa ediyoruz. Oraya gidip gelen arkadaşlarımızın bize verdikleri raporları incelediğimiz zaman veya görgü şahitleri bizimle bizzat konuştuğu zaman işin vahametini daha iyi anlıyoruz. Görüyoruz ki bize dolaylı yoldan gelen haberler çok süzölmüş, çarpıtılmış ve doğru olmayan haberler olabiliyor.

Dünyada müslümanlığı yok etmek isteyen karşıt güçler var. Almanya'nın arkasında kilise var. Avrupa birliğini teşkil etmeye, onları bir bayrak altında toplamaya çalışan kilise var.

Yahudiliğin arkasında siyonizm var. Dünyanın her yerine dağılmış elit bir tabaka meydana getirmiş olan yahudileri, dünya hakimiyeti idealinde destekleyen bir organizasyon. Ondan sonra da müslümanların hakim olduğu diyarlardaki zenginliklerin sömürülme-

sini isteyen açgözlü, iştahlı bin bir çeşit küçükü büyüklü grup var.

Petrol mü var?

Sömürülmeli.

Daha başka zenginlik mi var?

Sömürülmeli.

Neye ihtiyaç varsa, hasta mı, ilaç mı lazım?

Sömürülmeli.

Film mi lazım, filme rağbet mi fazlalaştı?

Hemen fiyatlar arttırılmalı, sömürülmeli. Televizyonlardaki kanal sayısı arttıkça Amerika'nın çuvalla sağa sola sattığı, ucuz fiyatlar uyguladığı filmler derhal yükselmiş. Neden? Bir rağbet meydana geldi derhal orada sömürü çarkı çalışmaya başlıyor.

Bizim bu genel manzarayı görmemiz lazım. Şu anda rahat nefes alıyorsak bile ileride rahat nefes alamayacak duruma gelebileceğimizi, çocuklarımızın sıkıntıya düşebileceğini

hesaplamamız lazım. Bu tehlikenin karşısında gereken tedbirleri almamız lazım. Bu tedbirleri ben iki grupta topluyorum.

b. Gereken Tedbirleri Almamız Lazım

Bir; düşmanı kendimize dost edecek, yar edecek çalışmalar. Dünyanın her tarafında bizim düşmanımız var. Yunan, Bulgar, Ermeni düşman; Mısır, Suriye, Irak, İran düşman; Fransa, İngiltere, Almanya düşman; Amerika düşman; Avrupa düşman. Bunların bu düşmanlıklarını kaldırıp dost hale getirme çalışması yapmamız lazım. Bu vazgeçilmez bir çalışmadır. Mecburuz, dinimizin gereğidir. Onlara İslam'ı götürmemiz lazım; onlarla kardeş olmanın yolu budur. İmanı anlatmamız, Allah korkusunu öğretmemiz, Kur'ân-ı Kerim'e, âhirete inandırmamız lazım. İslâm ahlâkını âdâbını öğretmemiz lazım. Bu olmuyor mu, oluyor. Küçük çapta oluyor. Bakıyorsunuz profesörler müslüman oluyor; gazeteciler müslüman oluyor. Bakıyorsunuz Avustralya'dan Fransa'dan, Almanya'dan, Amerika'dan insanlar müslüman oluyor ama küçük, münferit olaylar. Bunun geniş çapta yaygın ve etkili bir çalışmasını yapmak zorundayız. Bunu böyle yaptığımız, kuvvetli çalıştığımız

takdirde güzel sonuçlar alınabileceğinin misalleri var. Mesela Amerika'daki bir profesör kardeşimizin çalışmalarıyla günde ortalama beş kişi müslüman oluyordu. Ayda 150 kişi eder. Bu durumun monoton bir şekilde devam ettiğini kabul edersek bir yılda 700-800 kişi müslüman olur.

Bir İslam üniversitesi kurmuşlar. Bu müslüman profesör kardeşimiz oraya rektör seçilmiş. Bendeniz de iki üç sene önce Amerika'ya gittim. "Acaba oraya yerleşebilir miyim? Orada etkili İslâmî çalışmalar yapabilir miyim?" diye düşündüm. Çünkü; "Oradan yapılan, Amerika'yı içten kuşatan bir islâmî çalışma dünyanın her yerine müessir olabilir." diye düşündüm. Bu bir.

Düşmanı dost etmenin bin bir türlü çaresi vardır o çarelerin hepsini arayıp bulmak için komisyonlar kurmalı, çalışmalar yapmalı. Mesela her birimiz kendi çabamızla bir türlü çalışma yapabiliriz. Adamlar Bosna'dan bir müslüman çocuğunu alıp Fransa'ya götürdüğü zaman, "Ben bunu hıristiyan yetiştireceğim, bir müslümanı azaltmış oluyorum, müslüman torunundan bir hıristiyan elde etmiş oluyo-

rum.” diye seviniyor. Bizden birisini saptırdığı, dinini imanını sarstığı, komünist dinsiz, dünyaperest zevkperest yaptığı zaman seviniyor. Biz de; “Bunun karşılığında ne yapabiliriz?” diye çeşitli seçenekler düşünmeliyiz. Bu bir.

İkincisi; düşmanın düşman olarak kaldığını farz edelim. Düşmanı dost edemiyoruz, derdimizi anlatamıyoruz. Düşmanlığında devam ediyor, inat ediyor. O zaman düşmanın karşısında ondan daha güçlü bir hale, onu yenecek bir duruma gelmemiz gerekiyor. Âyet-i kerîmede buyuruluyor ki:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ
وَعَدُوَّكُمْ

*Bismillâhirrahmânirrahîm. Ve eıddû lehüm me'steta'tüm min kuvvetin ve min ribâtı'l-hayli türhibûne bihî aduvva'l-lâhi ve adüvveküm.*²

² 8/Enfal, 60.

“Cihatta kâfirleri yenmeye gelince Allah’ın düşmanlarını sizin düşmanınız olan o karşı kavimleri korkutacak gücümüz yok deyince; silah hazırlayın. Kuvvet hazırlayın.” O zamanın imkânlarına göre süvari birlikleri olabilir, at olabilir, kılıç ok olabilir. Bu zamanın şartları ve düşmanın dayandığı güç unsurları değiştiği için hazırlık bu zamana göre ayarlanacak, şartlar bugüne göre değiştirilecek demektir. Bunu yapmamız gerekiyor. Burada ben ilk önce pratik olarak düşünmek gerektiği kanaatindeyim. Biz şu anda onların yüksek teknolojisine, atom teknolojisine ulaşamıyoruz. Zaten atoma el sürdürtmüyorlar. Atomda bizim bir altıncı nükleer güç sahibi devlet haline gelmemize açıkça, alenen mâni oluyorlar. Mesela şu kadar kilo uranyum elde etmişsek adam el koyuyor, vermiyor. Zenginleştirmek için Amerika’ya göndermişiz; “Geri göndermiyorum.” diyor. Ne yapacaksın, kime dava edeceksin, kimden hakkını isteyeceksin? Hangi mahkeme karar verecek de sana malını geri verecekler. Burada güç konuşuyor, yumruk konuşuyor. Bu işin başka bir çaresi yok. Nükleer güce sahip olamadığımızıza göre o zaman tek bir bomba ile tahrip edilemeyecek

tek bir hedef olmamak suretiyle, hedefleri güç yetiremeyecekleri kadar çoğaltmak suretiyle onlarla mücadele edebiliriz. Her yönden ayrı bir güç sahibi olabiliriz veya her grup ayrı bir güç merkezi de olabilir. Ankara’da bu konuda muhtelif profesörlerle ve politikacılarla görüşüm. Diyorlar ki; “Amerika’nın Rusya’dan ve nükleer gücünden hâlâ büyük korkusu var.” Avrupa’dan sökülmüş bir nükleer başlık var. Güya bir kısmı bertaraf edilmiş, imha edilmiş, yok edilmiştir. Silahlar karşılıklı azaltılmıştır ama gerçekte öyle değildir. Nasıl; “Bütün silahları yok etti mi etmedi mi, sakladı mı, bir şey var mı?” diye Irak’tan bile korkusu varsa Rusya’dan da korkuyor. “Nükleer başlıklı füzeleri düşürme mekanizması; yıldız savaşı sistemi olsa %90’ı düşürülse bile %10’u bu sistemden geçer ve %10’u da dünyayı birkaç defa yok etmeye, tahrip etmeye yeter.” diye söyleniyor. İlgili şahıslar hâlâ bu korkuların ve endişelerin devam ettiğini vurguluyorlar. Tabii biz maalesef bu çapta bir karşı kuvvet oluşturabilmiş değiliz, ülkemizin çapı buna müsait değil.

Eski Osmanlı devlet-i aliyyesi olsaydık; Mora yarımadası, Ege denizi, Afrika'nın büyük bir kısmı, Suudi Arabistan, İran vesaire bizim olsaydı, Karadeniz bir Türk gölü olsaydı belki buralarda bazı şeyleri yapabilirdik ama şu anda öyle bir durumda değiliz.

O halde her birimiz fert olarak veya grup olarak, "Böyle bir savaşta düşmana yenilme-
mek için neler yapmamız gerekir?" diye düşünmeli; ev içinde dahi, şahsen dahi olsa tedbirimizi almalıyız. "Sadece bulunduğumuz köy, şehir, kasaba için, ülkemiz için değil İslâm âlemi için de ne gibi tedbirler alınmalı?" diye, her seviyedeki ilgili kardeşlerim oturup bu mesele hakkında konuşmalar yapması lazım. Yarını düşünmesi lazım. Şu teknolojiyi yakalayınca kadar bu düşmanlarla nasıl mücadele edeceğimizin de, onların karşısında nasıl duracağımızın da konuşulması; stratejilerin, planların, projelerin, senaryoların hazırlanması icap ediyor.

Bunun için bir "Merkez" kurulması gerekiyor. Bu merkezin teknik eleman bakımından kuvvetli olması gerekiyor. Sizler de teknik elemanlarsınız; yapın bu işi, bu sizin vazife-

nizdir. Biz âyet okuruz, hadis okuruz ama bir robot yapmakla, computer kullanmakla bizim işimiz, ilgimiz yok. Farklı mesleklerdeniz. Tabii biz bunları yapalım diyoruz ama zaman farkı da önemli. Bize on senelik bir zaman verilse biz geçtiğimiz on yılla şimdiki seviyemiz arasındaki büyük farktan da daha büyük bir fark ortaya koyabiliriz. Fakat ya o zamanı vermek istemezlerse. Askerlikte önemli olan düşmanı, hazırlanmadan, müdafaa yapamayacak tarzda yakalamaktır. Buna “baskın savaşı” diyorlar. Baskın illa naralar atarak geceleyin uyuyan insanların üstüne hücum etmek değil; gündüz de olsa, “Ben sana geliyorum.” demiş de olsa karşı tarafın hazırlığını tamamlayamamış bir zamanında onu yakalayıp onunla savaşmaktır.

Bir generalin ifadesine göre biz şimdi bir baskın savaşına mâruz durumdayız. Yani bunlarla mücadele edecek güce sahip değiliz ama savaşın içindeyiz. Ne yapacağız. Ne yapabilirsen yap. Hadi bakalım İstanbul sokaklarında koşuştur, Ankara’da çare ara, Konya’da yapabileceğin bir şey varsa yapmaya çalış. Ne yapabilirsin ki? Bütün sivil otomobilleri birer

tank haline getirsen, getirebilir misin? Atılacak bombaları hazırlayacak olsan stokunda o kadar bomba var mı? Elemanların senin yaptığın cihazları kullanacak gerekli eğitimi görmüş mü, görmemiş mi?

Amerika’da “Stratejik Araştırmalar Enstitüsü” var. Bizim eski bakanlardan, dostlardan, tanıdıklardan bazı kimseler bu enstitüye gitmişler. Hatta birisi bana çok enteresan bir söz söyledi: Türkî Cumhuriyetler sözünü biz şimdi bir iki senedir kullanıyoruz. Sovyetler birliği dağıldı; Türkî Cumhuriyetler diye bir takım cumhuriyetler ortaya çıktı. Kazakistan, Özbekistan, Tacikistan, Türkmenistan, Kırgızistan, Azerbaycan gibi. “Bundan 16 yıl önce Amerika’ya bu Stratejik Araştırmalar Enstitüsü’ne gitmiştim, bu Türkî Cumhuriyetler sözünü ben ilk defa orada, bana verilen bir briefingde, ‘Sovyetler Birliği dağılırsa ortaya Türkî Cumhuriyetler çıkar’ denildiğinde duymuştum.” diyor. Rakama dikkat edin; 16 yıl önce.

Bu neyi gösteriyor?

Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün henüz ortada mevcut olmayan bir takım olayları daha önceden tahmin etme ve onlara karşı bir tedbir alma çalışması yapan bir kurum olduğunu gösteriyor. Sovyetler birliği güçlü kuvvetli ve Amerika ile yıldız savaşları yapma hazırlığında; ikisi var gücüyle nükleer başlık üretiyorlar.

Kıtalar arası balistik füzeler hazırlıyorlar, rampalar yerleştirmişler. Ama “Ben ileride Rusya'yı nasıl paçalarım, parçalarsam ortaya ne gibi durumlar çıkar, bu yeni durumlara karşı benim ne gibi tedbirler almam lazım gelir?” diye onlar 16 yıl önceden düşünmüşler. Biz ise Türkî Cumhuriyetlerle karşılaşmada baskına uğramış durumdayız. Olaylarla birden karşılaşmış durumdayız. Hiçbir tedbir almamışız. Ne Özbekçe öğrenmişiz, ne Kazakça öğrenmişiz ne eleman yetiştirmişiz. Ne onları tanıyoruz, ne elimizde haritaları var ne de; “Onlarla temasa geçebilirsek nasıl bütünleşebiliriz, nasıl çalışmalar yapabiliriz.” diye senaryolar, planlar, projeler üretebilmişiz. Ama onlar üretmişler, harıl harıl tercihlerini yapmışlar. Orta Asya ile iletişimi ancak Türki-

ye üzerinden kurmayı düşündükleri için gelip bizim aracılığımızla oralara ulaşıyorlar. Bizden önce oralara gitmişler, cirit atıyorlar. Oralarda avantajlar sağlamaya, yeraltı yerüstü servetleri işletme çalışmaları yapmaya çalışıyorlar.

Bu Stratejik Araştırmalar Enstitüsü diyor ki; “1993’ün yazında Türkiye sıcak bir halin içine girecek.” Ben onun üzerine Ankara’da bu işlerden anlayacağını tahmin ettiğim insanlara bu meseleyi sordum: “Bu bir tehdit midir, palavra mıdır, balon mudur, plan mıdır, bir ihtimal midir, proje midir? Uygulamaya geçilmiş bir iş midir, mahiyeti nedir?” dedim. Kimsenin bir şeyden haberi yok. Adamlar böyle ihtimallerden bahsediyorlar; bizde kimsenin bir şeyden haberi yok. Belki ben haberi olanları bulamadım; belki Genelkurmay’a gitmem lazımdı -tabii beni içeriye alırlarsa- onlarla konuşmam, onlara sormam lazımdı. Ama Genelkurmay’ın dışında bazı generallere bu durumları sordum. Bir ihtimal Türkiye böyle bir savaşın içine girerse biz ne yapabiliriz? Kendimizi nasıl savunabiliriz? Düşman nereden gelebilir, nereye çekilece-

ğiz? Düşmanla nasıl mücadele ederiz? Bunları düşünmemiz lazım geliyor.

Balkanlar'da sıcak savaşın devam ettiğini biliyorsunuz. Bombalar patlıyor, insanlar ölüyor. Zulümler, katliamlar yapılıyor; şehirler istila ediliyor, camiler yıkılıyor vesaire. Gazetelerden Kafkasya'da sıcak savaşın devam ettiğini biliyorsunuz. Azerbaycan'la Ermenistan savaş halinde; o orayı bombalıyor o orayı bombalıyor; “Şu köy alındı bu köy verildi. Hudut şuradan.” gibi sözler söyleniyor. Kafkasya'da Çeçen güçler ile Kuzey Osetyalılar arasında bir şeyler oldu; ne olduğunu bilmiyoruz. Rus komandoları oraya geldiler ve güya iki tarafın harbini engellemek istediler. Kim bizden kim karşı taraftandır, iç yüzü nedir, ana faktörler nelerdir? Haberimiz yok.

Devletin iç ve dış meselelerini bilen, insanlarla teması ve çevresi olan bir eski bakan bana; Gafle Gulfiyal'ın yani Gürcistan'ın devrilen başkanının müslüman olduğunu söyledi. O bir mücadele verdi; yenildi, mağlup oldu, sürüldü çıktı. Yerine Sovyetler'in meşhur Dışişleri Bakanı olan Edward Scwazege geldi. O hıristiyan, o komünist, ötekisi müslümanmış

ben yeni öğrendim. Kavga gürültü olduğu sırada öğrenmemiştim, duymamıştım da, yeni duydum. Kafkaslar'ı, Kafkaslar'ın yapısını, Balkanlar'ın yapısını bilmiyoruz; çevremizdeki olayları bilmiyoruz. Güneydoğu Anadolu'da sıcak bir savaş var; Irak'a kadar girmişiz. Onlar orada çarpışırken yurt içinde birçok yerde askere saldırılar oluyor; füzeler atılıyor, bombalar patlıyor, insanlar katlediliyor.

c. Güneydoğu Anadolu'da Sıcak Çatışma Var

Şimdi oraya özel otomobilinizle kalkıp gidebilir misiniz?

Gidemezsiniz. Ne asker sizi bırakır ne siz rahat rahat gidebilirsiniz. Cesaret edip de; "Oralarda şöyle bir dolaşayım." diyemezsiniz. Aslında bir bakıma orada da savaş var; savaşın içinde görünüyoruz. Kıyısından kenarından içinde görünüyoruz. Bu bir ihtimal de olabilir; nazariye, faraziye, teori ne dersanız deyin. İnşallah olmaz ama birisi öyle bir şey tahmin ediyor. Aşırı bir fikir, rijit bir fikir, fazla atmış.

Bazılarınız bana kötümser diyebilirsiniz ama şartlar pek de öyle olmadığını gösteri-

yor. Bundan beş, on sene önce Türkiye’de tugaya hücum edileceğini kimse tahmin etmezdi. Ama Türkiye silahlandı. Türkiye’nin içindeki bazı gruplar birbirleriyle mücadeleye başlatıldı.

Biz birbirimizin kardeşiyiz, müslümanız; aynı camide namaz kılıyoruz. Tarihte beraber hareket etmişiz; İstiklal Harbi’ni beraber yapmışız. Ama şu anda kimileri kimilerini harekete geçirebiliyor ve bazı şeyler olabiliyor. Bu bizim daha yakınımıza da gelebilir. Biz İstanbul’da değil de Diyarbakır’da, Siirt’te oturuyor olsaydık olayın içinde olacaktık. Şu anda İstanbul’da oturuyoruz. Burada çıkarsa olayın içinde olacağız. Veya Trakya’dan bir düşman birliği gelirse, Karadeniz’den bir şey olursa ilk önce bu şeylere mâruz kalan bölge, şehir, mahal İstanbul olur. Muhterem kardeşlerim! Allah vermesin!

Ülkemizde huzur ve rahatlık içinde çalışalım. Gelişmemizi sağlayalım, kalkınalım. Memleket ekonomik bakımdan yükselsin. Teknolojik bakımdan ilerleyelim. Fert başına düşen millî gelir artsın, ülke zenginleşsin.

Asırlarca huzur içinde yaşayalım; temennimiz bu.

Ama ya bu adamlar şaka yapmıyorlarsa?

İki tane füze patlatıldı şakacıktan, beş tane askerimiz öldü. Bunun şakayla bir ilgisi var. Beş kişi öldü gitti. Gazetelerden verilen habere göre Kuzey Irak'taki harekâta on trilyon harcama yapmışız. Şimdi on beşi bulmuştur.

Bu paralar harbe giderse bizim kalkınmamız nasıl olacak?

Bir robota 400.000 dolar desek 8.000 ile çarpsak 400 milyon, 3,2 milyar Türk lirası. Bu robot ne işe yarıyor? Kaportanın kaynaklarını yapmaya yarıyor. O kadar trilyonlar bu kadar paralar gidecek de, bu yatırımlarla Türkiye kalkınacak. Harbe harcanırsa olmaz. Eviniz ikide birde yangına uğrarsa eşyalarınızı yenilerseniz tasarruf edemezsiniz, bir şey yapamazsınız. O bakımdan ciddi bir devirde yaşadığınızı bilin. Ciddi görevleriniz olduğunu, istikbalde ciddi tehlikeler olduğunu bilin. Boş kafa gezdirmeyin, boş zaman öldürmeyin.

Boşuna kendinizi fayda vermeyen şeylerle meşgul etmeyin. Her şeye hazırlıklı olun. İnsanın nasıl öleceğini bile düşünmesi, ona bile hazırlanması lazım. Kaçarken arkadan bir kurşunla öldürülmek var; korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış. Ama erkekçe düşmanla göğüs göğüse çarpışarak *Allah Allah* diyerek şehit olarak ölmek var. İnsan; geldiği zaman, kaçınılmaz olduğu zaman, ölümün bile nasıl olacağını düşünmeli; ona göre hazırlık yapmalı.

Düşünüyorum, hatta kızlarımıza soru sormak istiyorum; “Siz eğer Bosna Hersek’te olsaydınız böyle bir olay başınıza gelseydi kendinizi nasıl savunurdunuz?”

Biz bir harbe girersek kızlarımız, hanımlarımız kendilerini nasıl savunacak? Bunu bilmesi lazım. Bu bir beden eğitimi işi midir? Bir silah alma işi midir, karar verme mekanizması mıdır? Nasıl olması gerekiyor? Bizim kızın ya da hanımın oturup da istişare edecek vakti olmayacak ki; olaylar birden gelişecek. Şer’an ne yaparsa günah ne yaparsa sevap olur? “Çocuklarım düşmanın eline düşmesin, ırzı tarumar olmasın.” diye onların kafalarına

tak tak birer kurşun sıkıp öldürmesi mi lazım? Yoksa bu böyle olmaz da başka türlü mü olur? Bu da bir sorun. Gideceksin bir hocaya soracaksın, cevabını alacaksın. Her bakımdan hazırlıklı olmak lazım.

Yalnız şunu biliyorum ki zor oyunu bozar ve yekvücut olan topluluğa bir başkası kolay kolay sataşamaz. 60 milyon muyuz? Bu 60 milyon akıllı şuurlu ve basiretli insansa, yekvücut ise onlara sataşmak herhalde Amerika'nın da, Rusya'nın da işine gelmez. Kitle imha silahlarını kullanır. Belki onu da kullanamaz çünkü karma karışık bir şey. Kullandığı zaman kendisi de tehlikenin içine girebiliyor. Hiçbir zamanınızı boş geçirmeyin; büyük idealler edinin.

Biz atom bombası yapabilir miyiz?

Tabii "Bunu niye sordun?" diye herkes güler geçer. Amerika'da kolej öğrencisi daha kolejde okurken kendi çapında küçük bir atom bombası yapmış; bunu gazeteler yazmış. Nasıl oluyor? Bunun bir püf noktası mı var? Malzeme olduğu zaman basit bir şey mi? Belki yapılamayacak bir şey değil; bilmiyo-

rum. Ama insanın elinde atom bombası olmasa bile başka silahlar olabilir. Molotof kokteyli herkes biliyor. İçine benzin konuluyor bir fitil takılıyor, ağzı kapatılıyor. Fitol ateşlendikten sonra karşı tarafa savurduğun zaman orada patlıyor yani şişe kırılıyor. Fitol ateşli olduğu için orada bir patlama meydana geliyor. Bomba yok ama molotof kokteyli de işe yarıyor. Solcuların yıllardır imal ettikleri bir şey.

Atom bombası yapabilir miyiz?

Yapamazsak böyle bir hücumu karşı nasıl tedbir alabiliriz?

Harp olmayacaksa bile bundan sonra bu gibi vartalara, durumlara düşmemek için ve ileriye doğru geçen zamanları güzel değerlendirmek için nasıl çalışmalıyız?

Böyle ite kaka kopya çekerek sınıf geçen; “Boş ver diplomanın ne gereği var?” diyen insanlardan mı olacağız, yoksa mesleğimizde bir tane, yegâne mi olacağız?

Başkalarının yapamadığı işi yapan insan mı olacağız?

Bunların hepsini düşünmeliyiz ve organize olmalıyız. Çünkü bunlar tek kişinin yapacağı işler değil, topluca düşünmek lazım. Bilen insanları bulup onlara danışmak, onlarla konuşarak yapmak lazım. Herkesin yapabileceği şeyin içine girmesi ve o konuda ilerlemesi lazım. Görüyorsunuz bir robot. Robot deyince biz düşünüyoruz ki çok büyük işlerin hepsini birden yapıyor. Hayır yapmıyor. Sadece kaynak yapıyor, bir parçanın çapaklarını temizliyor ama teknoloji işte böyle küçük küçük şeylerin birleşmesinden, yekün tutmasından fark meydana getiriyor. O halde detayları birleştirmeyi, küçük şeyleri kompoze ederek büyük sonuçlara ulaşmayı öğrenmeliyiz. Bu da insan aklının bir ürünüdür, dehasıdır. İnsan aklı küçük şeyleri birleştirerek büyük şeyler yapabiliyor. Televizyon, kaç bin tane ışık noktasının bir araya getirilmesi sonucunda karşımıza mozaik bir resmin çıkması olayıdır. Bu büyük bir sabır işidir. Otomobil kaç bin tane parçanın bir araya getirilmesi işidir. Bu da bir sabır işidir. Computer hâkezâ böyle. Bir bitmez tükenmez, yorulmaz azmin, bir iradenin mahsulüdür. O halde siz de bit-

mez, tükenmez, yorulmaz bir azim sahibi olacaksınız, çalışacaksınız.

Ümitsizliğe düşmeye lüzum yoktur çünkü Allah'ın izni ile bizi hiç kimse yenemez.

Hiçbir kimse bizim sırtımızı yere getiremez. Hiçbir kimse ulaşacağımız şânı şerefi bizden alamaz. Çünkü biz ölürsük şehit olacağız. Kalırsak, başarısak muvaffak olmuş olacağız. Ama karşı taraf ne yapsa hezimettedir. Başarsa zulmetmiş olduğu için cehenneme gidecek; başaramazsa bizim karşımızda ezildiği için perişan olacaklar demektir. O bakımdan bizim için mucizeye lüzum yok. Bizim gibi olup da sonradan değişmiş, gelişmiş milletlerin misalleri vardır. Mesela Japonya bizimle beraber sanayileşme yarışına başlamış iken şu anda devlerin arasındadır; belki Amerika'dan daha iyidir, daha ileridedir. Sosyal hayatı son derece ibtidâî, geri bir durumda iken bu hale gelmiş.

Çin büyük bir kalkınma içindedir. Güney Kore yeni harpten çıkmıştır ama Pasifik önemli bir güç olarak kendini gösteriyor. Singapur küçük bir yerdir, gelişmiştir. Malezya

bizden ileridedir. Biz de bir şeyler yapabiliriz; bu mümkündür. Bu derbederliği, laubalılığı, gevşekliği, şoursuzluğu; Allah'ın bize vermiş olduğu kafayı, aklı, beyni, zekâyı kullanmamayı, kullanmadan yaşama alışkanlığını terk etmeliyiz.

d. Çok Çalışmalıyız Her Birimiz Süper Zeka Olmalıyız

Çok çalışmalıyız; her birimiz süper bilgili öğrenciler olmalıyız. Biz trigonometri öğreneneceğiz. Computer dersinden, falanca dersinden, filanca dersinden geçeceğiz; bunlar bizim aletlerimiz. Biz bu aletlere dayalı başka şeyler yapmalıyız ki bu farkı kapatabilelim veya bunların gitmediği başka yollar bulmalıyız ki onların önüne geçelim. Misal, eskiden radyolar lambalıydı; altı lambalı radyo, beş lambalı radyo. Kocaman bir kutu, muazzam bir şey. Lambalar yanar değiştirmek gerekir vesaire. Japonlar onun yerine çok basit bir şey buldular. Transistör mü neydi? Düğme gibi küçücük bir şey. Amerikalılar önce inandırmadılar ama sonunda teslim oldular. Artık bütün cihazları küçülttüler; entegre devreleri buldular. Eline bir şey veriyor; "Bu bir computer." diyor. Sahi mi? "Vay bacaksız vay!"

diyorsun. Bu ne biçim şey? Küçük ama koca bir oda dolusu cihazın yapacağı işin daha büyüğünü yapma durumuna gelebiliyor. Bu nasıl oldu? Kendilerine özgü, özel, hür çalışmalarıyla Amerikalı'nın önüne geçtiler. O lambalı yoldan yürüye dursun, bu transistör yoluyla öne geçti. Ya onların bildiğini öğreneceksiniz ya da onlardan daha iyisini yapıp öne geçeceksiniz. Ama mutlaka bilimsel araştırmayı ve İslâm için müstakil çalışmayı öğrenmeniz lazım.

Allah muvaffak etsin.

SORULAR-CEVAPLAR

Soru: Böyle bir savaş gerçekleşirse sizce primer sebep ne olabilir? Yani ilk sebep, asıl sebep nedir?

Cevap: Dünya üzerinde çeşitli güçler var. Bunlar birbirleriyle rekabet ediyor hatta dost bile olsalar rekabet ediyorlar. Güçleri görmek lazım. Mesela Almanya. Almanya'nın bir tarihi, kültürü var; ideali, mâzisi, istikbale ait görüşleri var. İngiltere ile çatışıyor. Bir zaman geliyor para politikalarında Fransa ile de

çatışıyor. Bir para politikası üzerinde bütün Avrupa yani Avrupa Topluluğu, kendisinin içinde bulunduğu ülkeler sarsıldılar. Amerika bir vergi koydu, “Amerika Avrupa’ya savaş açtı.” denildi. Avrupa’dan gelecek mallara %200 vergi koydu, ortalık karıştı. Amerika’nın Ortadoğu petrollerinde, petrol kuyularını paylaşmak konusunda geçtiğimiz yüzyılın sonundan bu tarafa İngiltere ile rekabeti vardı. Bunları görmemiz lazım; kim ne tarafı ne bakımdan tutuyor, kim ne tarafa ne bakımdan düşman, bunları iyi tahlil etmek lazım. Biz müslüman olduğumuz için bu adamların düşmanımız; bir.

Bütün sanayinin, modern hayatın ihtiyaç duyduğu hammaddeler bizim ülkelerde olduğu için bizi yağmalamak istiyorlar, bizi elleri avuçları içine almak istiyorlar, iki.

Buraların eski sahiplerinin evlatları olduğunu sanan kimseler buraları almak istiyorlar; bizim Balkanlar’ı almak istediğimiz gibi, nostaljik bir sebep.

Ermenistan Van'ı alıp Adana'ya kadar gelip İskenderun'dan Akdeniz'e, Karadeniz'e açılmak istiyor.

Sırp lar Balkanlar'da bir tek müslüman bırakmamayı istiyor. Hatta Anadolu'dan da gitsinler istiyor. Nereye gitsin? "Nereye giderse gitsin, defolsun." demek istiyor.

Bizim de buna karşı yapacağımız bir şeyler olmalı. Sebepler psikolojik olabiliyor; tarihî, ekonomik veya siyasî olabiliyor. Bizden korktukları için olabiliyor. Sırp liderleri diyorlar ki; "Nedir bu müslümanların hali öyle? Her tarafa yayılıyor veriyorlar." Bakıyorsun hıristiyan müslüman oluveriyor. Bunu engellemenin yolu, kesme. Koyun gibi keseceksin, pırasa doğrar gibi doğrayacaksın. Salacaksın nehirlere; nehirler götürecektir cesetlerini. Çareyi burada buluyor.

Sonra, "Gelişen bir Türkiye, 50-60 milyon, yarın öbür gün başımıza bela olur." diye düşünüyor. Bir de Ortaasya Türkî Cumhuriyetleri çıktı. "Bunlar önünde sonunda birleşirler, dost olurlar bize bir oyun ederler." diye şimdiden dağıtmanın çaresine bakıyorlar. Rus

generali; “Türkiye bizim menfaatlerimizle çok fazla oynamaya kalkarsa asarız keseriz.” gibi laflar söylüyor.

Dostu düşmanı göreceksiniz. Diyelim ki elinizde, çantanızda yüz bin lira para var, bankadan çektiniz; öyle elinizi kolunuzu sallaya sallaya sokakta yürüyebilir misiniz? Yoksa; “Bankada birisi beni görmüştür, arkamdan gelir, kafama bir şey vurur, çantayı çalar kaçır.” diye çare mi düşünüyorsunuz?

Elinizde zenginlik oldu mu, zenginliğin peşinde olan bir düşman, o zenginlikleri yağmalamak isteyen insanlar var demektir. Nostaljik sebepler, tarihî, dînî, siyasî sebepler olur ama nedeni ne olursa olsun neticede topun ağzında olan birisi olursun.

Soru: Kafkasya'daki yeni Türk devletlerinin, hükümet başkanları veya cumhurbaşkanlarının İslâmî hareketleri var mı? Biraz bilgi verir misiniz?

Cevap: Onlar yılların komünistleri ve Rusya'nın seçtiği insanlar. Biz Türkiye'den ihraç etmedik ki. Zaten ihraç metamız yok.

Biz yerli ihtiyacı bile karşılayamıyoruz; İslâm ülkelerinden de alıp göndermedik. Çoğu Rusya'da seçilen, Ruslar'ın seçip de oralara getirdiği yahudi insanlar.

Muttalibov. Azerbaycanlılar, Azerbaycan Halk Hareketi olarak bunu başlarından attılar. Geçen gün gazetelerde vardı: "Ermenilerin katliamlarının çoğundan onun hükümeti sorumlu." diyorlar. Komünist Rusya'dan aldığı direktiflere dayanarak demek ki suçlu görünüyor. Şimdiki Elçibey biraz daha iyi durumda görünüyor. Ama öteki devletlerin başkanlarının, "Ruslar'dan bağımsız, Ruslar'a tam düşman, Ruslar'ın karşısında Türkiye'nin yanında yer alabilir, bu hususta canını feda edebilir insanlar olduğunu düşünmek çok erken, çok saflık olur." Her şeyi böyle normal, tabii çizgisinde düşünmek lazım. İnsanı insan yapan eğitimidir. Müslüman yapan, hıristiyan yapan, komünist yapan kafasıdır, zihniyetidir. O zihniyet komünist gibi yaşadıkdan sonra adının nurlu olması fark etmez. Davranışlarına bakacaksınız, yapmak istediklerine bakacaksınız, gözünüzü açacaksınız. Halktan gelme bir İslâmî baskı vardır; müslümanlara karşı bir

kardeşlik duygusu vardır ama halk halktır, yönetimler yönetimdir. Bugün dünyanın birçok yerinde basit halk tabakalarını yukarıdaki yönetimler idare ediyor. İsrail de Filistinliler'i Gazze'de vesairede yönetiyor. Avrupa'da, Almanya'da iki milyon Türk var; Almanlar yönetiyor. Türkiye'de bu kadar müslüman var; bir başörtüsünü sorununu halledebilmiş değil. Türkiye'yi başörtüsüne dost olmayan, sakala dost olmayan insanlar yönetiyor. Biz baskı yapıyoruz; İslâmîleştirmeye çalışıyoruz. Onlar seçimlerde müslüman oluyor; seçimlerden sonra değişiyor. "Karakolda doğru söyler mahkemede şaşar." dediği gibi, "Benim bacım haram yemez, hamama gider bohça çalar." dediği gibi birazcık konuştuğunuz zaman İslâmî bir şuurunun ve kaygısının olmadığı âşikâr. Hatta İslâm'a düşman olduğunu görüyorsunuz; Türkiye'de bile durum böyle.

O bakımdan bir yerde yaşamak ve ticaret yapmak mühim değil. Yönetime hâkim misiniz, değil misiniz? Yönetiyor musunuz, yoksa yönetiliyor musunuz? Önemli olan budur. Çoban mısınız, koyun musunuz? Koyunsanız bir

gün postunuza otururlar; bir gün etinizi kı-zartma yapabilirler. Çobansanız sürüyü sevk edersiniz. Onun için o ülkelerin yönetimleri-nin tamamen müslüman olduğunu, bizim ka-fada olduğunu düşünmek için daha erkendir. İhtiyatlı olmak lazım. Kalplerinde bir iyimser-lik vardır ama adamlar ölçüp biçiyorlardır. %40-45'i Rus olan, Rusya ile komşu bir Kaza-kistan, Kızıl Ordu birliklerinin kışlalarının henüz içinde durduğu bir ülke sana ne kadar dost olabilir? Özbekistan ne kadar dostluk yapabilir? Bunları realist olarak düşünmek, ona göre hareket etmek lazım.

Soru: Sovyetler Birliği dağıldı, kardeşle-rimiz özgürlüklerine kavuştu. Türkiye olarak biz bu durumu önceden düşünemedik ve ha-zırlıksız yakalandık. Kardeşlerimiz sahipsiz kaldı. Bu durum olumlu bir gelişme midir? Neler yapılabilir?

Cevap: Ben Sovyetler Birliği'nin dağıldı-ğını tam kabul edemiyorum; şeklen dağıldı ama onlar “Yeniden Yapılanma” dediler. Yani evlerini revize ettiler, dekoru değiştirdiler. Kendilerini yormayacak, daha rahat bir sis-tem aradılar, bu sistemi ortaya çıkardılar.

Beş ayrı cumhuriyetin reiscumhurları kendi rızalarıyla buraya geldi; anlaşmalar yaptılar. Ruslar'ın başındaki adam "Çok memnun oldum." diye beyanat verdi. "Hiç memnun olmadım." deseydi benim daha çok hoşuma gidecekti ama "Çok memnun oldum." dediğine göre şimdi ben, "Bu anlaşma neyin nesidir?" diye kendi kendime soruyorum. Kardeşlerimizin özgürlüğüne kavuşmasını isterim ama cân u gönülden tam kavuştuğunu söyleyemeyiz. Çünkü her şeyi tam mânasıyla hür olarak yapamıyorlar. Sovyetler Birliği'nin ne nispette dağıldığını, kardeşlerimizin ne nispette özgürlüğe sahip olduğunu çok iyi tahlil etmek gerekiyor. İlk önce bunları iyi incelemeliyiz, yakından tetkik etmeliyiz. Tabi bir takım avantajlar elde edilmiştir. Mesela seyahat edemiyorduk; ediyoruz. Ama oradan öğrenci istedik; hiçbir öğrenci buraya gelemedi. Göndermediler, vize vermediler. Vize onların elinde. Biz oraya gitsek orada bir kardeşimizin oturum alması bin bir türlü müşkülle mümkün oluyor. Her şey o kadar kolay değil. Bunu böyle bilip ona göre çalışmak lazım.

Soru: Biz üniversite öğrencileri olarak mezun olduktan sonra nasıl bir hayat sürmeliyiz?

Cevap: Bu konuşma bütünüyle bu sorunun cevabıydı. Bir kere, “Kendinizi ciddi yetiştirmeniz lazım.” demiştim. Yabancı dil bileceksiniz, mesleğinizde mahir olacaksınız. Sonra Arif’ ilk konuşması güzel bir konuşmaydı; benim söyleyeceğim şeyleri söylemiş oldu. Nasıl birlikte hareket edebileceğimizi, bu hareketlerin nasıl bir fidan dairesinde entegre, birbirini tamamlayıcı mahiyette olması gerektiğini anlattı. Demek ki siz oturup bu meselelerin detaylarını aranızda görüşebilirsiniz. Önce bir birlik beraberlik teşkil edin ve birbirinize bu soruları sorun.

Mezuniyetten sonra askerlik var, evlenmek, iş kurmak, mesleğinde ilerlemek var. Bunların hepsi İslâmî benliğinizi koruyacak tarzda yapılmalı.

Soru: İstanbul Teknik Üniversitesi Gıda Mühendisliği birinci sınıfta öğrenciymiş. Tıp fakültesine geçmek istiyorum.

Cevap: Ben başlanılan bir şeyin bitirilmemesini uygun görüyorum ve bir insanın hayatında bir seneyi az görmüyorum. Bir sene geçecek, bir dahaki sene imtihanlara girecek, sonra tıp fakültesi. Gıda mühendisliğine başlamış, bir bitirsin. Bu meslekte nasıl hizmet yapabilir, baksın. Elbette bu meslek ihtiyaç olarak görülmüş ki, Türkiye’de bir kullanım sahası var ki bu mühendislik dalı kurulmuş.

Benim üniversiteye gittiğim zamanda yoktu. Yeni bir dal, önemli bir dal. Şöyle söyleyeyim; harp olsa bir çuval atarsınız bir kenara, bu çuval bittikten sonra ne yapacaksınız? Mesela, “İki sene, üç sene beş sene dayanacak gıda var mıdır, yok mudur? İnsanın tam beslenmesi için neler yapmak lazım? Nasıl bir üretim yapmak lazım?” Bunları araştırabilir. Bu meslek dalı çok güzel; müslümanların lehine kullanılabilir. Sebat etmesini tavsiye ederim.

Soru: Konuşmanız sırasında İran İslâm Cumhuriyeti’nin müslüman yapılmasından sünnî yapılmasını mı kastediyorsunuz? Bu konuyu biraz açar mısınız?

Cevap: Müslüman yapılması... Biz esas itibariyle, Kur'ân-ı Kerîm'in doğru anlaşılmasını müslümanların sünnet-i seniyye yolunda yürümesini istiyoruz. Abuk sabuk müslümanlık istemiyoruz. "Müslümanım" diyen insanın haline bakıyoruz; "Ne biçim adamdır, gerçek müslüman mı, salon müslümanı mı, folklor müslümanı mı, gerçekten Allah ın rızasını düşünen hakiki bir müslüman mı?" bunları anlamak istiyoruz. Tezatları varsa tezatlarından kurtulmasını istiyoruz. "Hem 'müslümanım' diyor hem faiz yiyor. Hem 'müslümanım' diyor hem içki içiyorsa bu ne biçim iş?" diye onu düzeltmeye çalışıyoruz.

İran ile olan durumumuz çok önemli. Ben birkaç yazımda da, konferansımda da bu meseleye işaret ettim. İran'da nüfusun %45'i, yarıya yakın bir miktarı Türkçe konuşan, Türk ırkından kardeşlerimizdir. Sünnîler de vardır Türkler'in bir kısmı şîîdir; bir kısmı güney Azerbaycan olarak şimdiki Azerbaycan'ın bir parçasıdır. "İran oraya sahip olmuş." deniliyor. İran Orta Asya'ya ve Güneydoğu Asya'daki İslâm yoğunluğuna giden yolu işgal eden bir ülkedir. Biz Davos anlaşmalarıyla

Yunanistan ile bile flört ederken, “dostluk yapacağız” derken İran gibi bu kadar önemli konumu olan bir ülkeyle de oturup akıllıca bir şeyler, bir işbirliği yapmalıyız. Devlet olarak düşünmeliyiz. Zaten devlet eskiden düşünmüş OECD dediğimiz bölgesel işbirliği teşkilatını kurmuş ama Batılılar telaşlanmasın diye İngiltere’yi de almış. Doğru düzgün bir şey yapıldı mı yapılmadı mı? Tabii bunun faaliyetlerinin altına bir toplama çizgisi çekip ne yapıldığını düşünmek lazım. Bir şey yapılmak isteniyor da “yapılmasın” diye sonra sulandırılıyor, engelleniyor mu, yapılamıyor mu? Neden yapılamıyor? Düşünülmesi lazım. İran meselesinin şu veya bu şekilde halledilmesi lazım.

Biz itikat bakımından da İran’daki bozuklukları düzeltmek hususunu düşünüyoruz. Ankara’da bir toplantı yaptık. Alevîler’in Hz. Ali ile Câferîler’in imam Câfer-i Sâdık ile Bektâşîler’in, Türkiye’deki Râfızîler’in Hacı Bektâş-i Velî gibi saydıkları kimselerle ilgisinin ne derecede olduğunu vurgulamaya çalıştık. “Hz. Ali nasıl bir insandı siz nasılsınız? İmam Câfer-i Sâdık nasıl bir kimseydi siz nasılsınız?” diye konferansta bahis konusu ettik.

“Şu çizgiye gelin.” demek istedik. O da bir görev. Bazı kimseler ilgi duydu. Hatta İran elçiliğinden bazı kimseler geldi; “Câferîliği bir de biz anlatalım.” dediler. Biz onlara “Kur’an çizgisinde ne durumdasınız?” demiş oluyoruz. Onlar da bize bir şey demek istiyorlar ama olsun. Konuşa konuşa, yavaş yavaş meseleleri çözebiliriz.

Kabak iki tarafın da başına patlayabilir. Karşı taraf bizi dost görüyor da onu düşman görüyor değil. İkimizi de düşman görüyor. Sonra komşumuzdur. Biz o ülkeden demiryolunu, karayolunu geçirip Orta Asya’ya ulaşmak zorundayız. Bir takım güzel anlaşmalar yapmaya mecburuz. Onun için İran’ı önemli bir ülke olarak görüyorum. Tabii İran olsun, Türkiye olsun, Türkiye’deki bozuk inançlılar olsun hepsinin hakiki, has halis müslümanlar olması için çalışma yapmak gerektiğini düşünüyorum. Elbette öyle bir çalışma yapacağız. Bizde de kusurlar vardır, bizim de müslümanlığımız sakattır biz de gevşek müslüman durumunda olabiliriz. Kendimizi de düzeltmemiz lazım. Başkalarının da düzelmesi lazım.

Soru: Ordu, polis teşkilatı PKK'nın yaptığı zulümden güvenlik güçlerinin kadınların rahimlerine silah namlusu, cop soktukları gibi işkencelerden müslümanların bahsetmesi ve bunlarla alakadar olması gerekmez mi?

Cevap: Zalime, zulme razı olmak onun zulmüne ortak olmaktır.

Niçin müslüman camia Kürtlere yapılan zulümle Bosna kadar alakadar olmuyor?

Burada mesele Bosna meselesi gibi değil de onun için. Bir insan meseleyi sadece şu anki durumuyla düşünürse yanlış karara varabilir. Bunu Türkiye içinde ve Türkiye dışındaki olaylarla ve olayların Türkiye içindeki gelişmesiyle beraber düşünürsek ve bu olaylara kimlerin sahip çıktığını, kimlerin kışkırttığını düşünürsek meselenin hiç Bosna-Hersek'e benzemediğini görürüz. Bu meselede Türkiye'nin muhtelif yerlerinde zulmü yapan bizzat PKK'nın kendisidir. "Kürtlerdir" demiyorum PKK'nın bizzat kendisi bu hareketi başlatmıştır. Türkiye'nin her yerinde eylem yapıyorlar. Bir treni nehre uçurduğunuz zaman içindekinin senin kardeşin olmasını, benim

yakınım olmasını düşünüyor mu? Uçuruyor. 20 tane aracı yakıyor. Radyolink hattını berhava ediyor; burada bir süpermarkete bomba koyuyor. Çetinkaya mağazasını yakıyor; bunlar zulüm değil mi? “Bunları Kürt yaptı.” demiyorum. Benim Kürtler’den çok yakın kardeşlerim, ihvanım, dostlarım, başımın tâcı sevdiğim insanlar var. Ama PKK yapıyor. Yakalananların itiraflarından çıkan sonuçlar var. O halde meseleyi; “Bosna-Hersek’te Sırp’ların müslümanlara yaptığı zulmü, polis ve ordu Kürtler’e yapıyor.” diye söyleyemezsiniz.

Bir şehirde kocaman bir eylem oluyor; bombalar patlıyor, bir çok polis ve asker ölüyor. Mesele çok daha derin boyutludur. Eski İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu bizim tanıdığımız, merhabamız olan bir kimsedir. Diyarbakırlı’dır, Kürt asıllı bir kardeşimizdir. Ama o kendisi “PKK’nın arkasında Ermeni var. PKK kuruluncaya kadar Asala örgütü vardı ama PKK kurulduktan sonra Asala örgütü hiç ortada görünmüyor.” dedi. Çünkü bu iş ona yüklenmiş, onunla bütünleşmiş. Meselenin arkasında Ermeniler varsa Kürtler bu işe alınmasınlar. Şöyle bir ihtimali kabul ediyorum.

Türkiye'yi parçalama ve Türkiye'nin topraklarından bir kısmı üzerinde bir Ermenistan kurma; Kars'ı, Van'ı almak İskenderun'a kadar çıkmak, GAP bölgesine, petrol imkânlarına sahip olmak çalışması içinde Türkiye'yi bölmeye çalışan bir grup var. Ama buna karşı yapılan hareketlerin içinde acaba bazı mâsum vatandaşlar da hiç suçu olmadığı halde mağdur oluyor mu? Sanıyorum hükümet mensupları da böyle bir yanlılığın olmaması için çok yumuşak hareket ediyorlar, yoksa çok daha sert hareket edebilirler. Ve doğrudan doğruya; "Sen Kürtsün." diye herhangi bir kimseye herhangi bir yerde bir yanlış yapılmıyor. Milletvekillerinin, bakanların içinde Kürt olanlar var. Kürt asıllı olan şirketlerin sahipleri var. İstanbul'da, Ankara'da, Ege'de oturan var. Bunlara doğrudan doğruya bir şey yapılmıyor.

Büyük bir fitnedir ama bu yazıyı yazan kardeşimizin görüşlerine ben iştirak etmiyorum. "Kürt halkına zulüm yapılıyor." diye olayı bu kadar dar görmek mümkün değil; çok yanlış bir görüş. Arkasında sol var. Önce ağaları yok ettiler. "Bu ağalar halkı sömürüyor." diye oranın sosyal yapısını bozdular. İşler

ufaktan başladı. Hiçbir zaman “Müslüman imamları, cami cemaati on kişiyi öldürdüler, bir camiye saldırdılar.” demiyor ki. Onun için meselenin yurtdışı boyutlarıyla araştırılması lazım. Nitekim Kuzey Irak’taki Kürt liderler bununla uğraşmakta iş birliği yaptılar. Hatta bir tanesi; “Bu adamlar Kürt bile değil, Kürtçe bile bilmezler.” dedi. Bunlara da kulağımızı mı tıkayacağız? Kendisi Kürt olduğu halde böyle diyor ve iş birliği yapıyor. Onun için bu söz biraz yanlış kanaate sahip bir kardeşimizin sözüdür. Bu mesele böyle değildir. Ufak tefek sorunlar olabilir. Zulme hiçbir yerde hiçbir şekilde rızamız yoktur. Yanlışlık olabilir; ufak tefek olaylar olabilir. Tabii muhakeme edilecek; suçsuz olanlar serbest bırakılacak. Ama adam elinde silahla yakalanmış; şu kadar insanı öldürmüştü ise, “Burada bir zulüm yapılıyor.” diye söylenmesi, anlaşılması mümkün değildir. Güneydoğu Anadolu petrol bölgesi olması dolayısıyla Türkiye’den koparılacak isteniyor. Avrupa gazeteleri, mecmuaları yazıyor. Bir Ermenistan kurmak arzuları var. Kürtlere de bir şey verebilirler. Ayrı bir ülke; “Bu da senin olsun.” diye. Sen Türkiye’de bakanlık bile yapabiliyorsun. Reısicum-

hur bile bir ara söylemişti; “Benim de babamdan, dedemden Kürtlerle alakam var.” demişti. Malatya’da, Erzincan’da şurada burada pek çok Kürt var. Türkiye’de ne rahatsızlık gördüler ki yani ne rahatsızlık oldu, yaşamalarında ne sıkıntı oldu ki bu gürültüyü patırtıyı çıkarıyorlar. Mantıklı bir açıklaması yok. Olabilir; görevlendirdiğin polisin, askerin kendisinin şahsî ahlâki yapısı var. Ufak tefek hatalar yapılabilir. Yakalananlardan kadınların da bu işe girdiğinin delili çıktı. Kadınlar da harıl harıl terörün içinde faaliyette bulunuyorlar. Olayın tüm boyutlarıyla geniş bir çerçevede görölmesi lazım geldiği kanaatindeyim.

Sokakta gidiyorsunuz birisi geliyor bir omuz atıyor; “fesübhanallah” diyorsunuz. Adam hakaret ediyor “fesübhanallah” diyorsunuz. Bir yumruk atıyor; o zaman siz de yumruk atmaya başlıyorsunuz. Şimdi “Vay sen bana niye yumruk attın?” denmez mi? PKK’nın eylemlerinden önce Kürtler’e bir baskı mı vardı? Onlar işi zorlaştırdıkça, faaliyete geçtikçe, faaliyetini ilerlettikçe karşı taraf da tedbir alıyor. O bölgede sadece Kürt

yok ki; Türk var, Arap var. Ne münasebet; “Şurası ona verilecek.” diye bir şeyi öbür taraf nasıl kabul etsin, elbette etmez. Hem daha önceden biz Türkiye’de herhangi bir şekilde hiç kimsenin Kürt olması dolayısıyla bir ters çalışma yapıldığını görmedik. Ama 35, 40 yıldır hatta Menderes zamanından Kürtçülük için bir çalışma yapıldığını çok net biliyorum. Hatta Doğubank’ın ilk defa Kürdistan’ı korumak için kurulduğunu sonra da Menderes zamanında kapattırıldığını biliyoruz. Öyle gösteriyor ki ayrı bir Kürdistan devleti kurmaya kalkışacak, hadi müslüman kardeşimiz müslüman Kürt devleti kuruyor olsa; neyse. Mesele başka; arkasında Ermeni var, sünnetsiz adam var.

Ermenice konuşan insanlar var. Telsizle konuşuyorlar beri tarafın dinlediğini anlayınca başlıyorlar Ermenice konuşmaya. Hadi bakalım şimdi de anla; “Küfrediyorlar.” diye gazetelerde yazdı. Bu iş böyleyken; onlar böyle 30-40 yıldır bu işi yaparken, Kürt halkına zulüm yapıldığını söylemek tamamen karşı tarafın ağzını kullanmak olur.” Kardeşimizin meseleye dikkatli bakması lazım.

Soru: Biz tam evlenmeyi düşünüyorduk siz bu konuşmanızda harpten darptan bahsettiniz şimdi gelin de evlenin.

Cevap: Korkunun ecele faydası yoktur; bir şey değişmez. Faaliyetler aynen devam eder. Bunu hadîs-i şerîften bir misalle söyleyeyim. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki; “Elinizde bir fidan olsa bunu dikmeye geçmiş olsanız dikeceğinizde kıyamet kopmaya başlasa dikmeye devam edin.” Çünkü fidan dikmek sevaplı bir iştir. Evlendiğiniz zaman da bir kızın korumasını üzerinize almış olacaksınız. Onu yardımsız bırakmak mı erkeklik yoksa yanınıza alıp korumak mı?

Soru: Robotlar hakkında izlediğimiz video filmde görüldüğü gibi robotların çalışma alanlarında insanlar çalıştırılmamaktadır. Bu da demek oluyor ki robotların girdiği alanlarda insanlar devre dışı bırakılmaktadır. Bunu insanların tembelleşmesi ve işsizlik açısından açıklar mısınız?

Cevap: Bütün sanayide otomasyona ve robotlaşmaya gidilirse insanların istihdamı

problemi çıkar, bütün ülkelerde böyledir. Ama insanların güzel yapamayacağı, bozuk yaptığı bir takım şeylerin de bu çeşit cihazlarla yapılması gerektiği ortadadır.

Soru: Radyo ve televizyon kurma çalışmalarınız vardı şu anda ne durumda bilgi verir misiniz?

Cevap: Araştırma ve temellendirme çalışmalarını içindeyiz.

Soru: Bütün bu gelişmelerden bugünkü yöneticilerimiz ya gafil ya her şeyi biliyorlar ya da bilerek bir şey yapmıyorlar. Bizim dışımızdaki halkımızı bu konulara nasıl duyarlı hale getirebiliriz?

Cevap: Meseleleri topyekûn ve bir karalama içinde görmek doğru değildir. Bir meseleyi önce anlamaya çalışmak, anlamak için de tahlil etmek lazımdır. “Yöneticilerimizin hepsi gafil, hepsi hain, idarecilerimizin hepsi ajan.” gibi sözler acemice yapılmış genellemelerdir. Her yerde sizin gibi düşünen, sizin gibi gören iyi insanlar vardır, tahlil etmek lazım. İyisini kötüsünden ayırmak lazım. Buğ-

day tanesini samandan ayırmasını bilmezseniz yemek yiyemezsiniz. Samanla buğdayı ayırmasını bilmek lazım.

Soru: Söylediğiniz gibi birçok çalışmalar yapmamız gerekiyor. Böyle girişimlere atılmak isteyen bir kişi olarak yapacağımız faaliyetlerdeki büyük finansman kaynaklarından bahsedebilir misiniz?

Cevap: İşin en önemli noktalarından birisi de finans kaynağıdır, işin finansmanıdır. Elbette bir işin yapılması için para lazımdır. Ama ben sizin moralinizi yükseltecek bir şey söyleyeyim. Biz grup olarak, İskenderpaşalılar olarak, girdiğimiz teşebbüslerin hepsine sıfırdan başladık. Vakıflarımıza, şirketlerimize sıfır sermayeyle başladık; borçla başladık. Negatif sermayeyle başladık; çalışarak bir nokta elde ettik. Neden? Azim bir sermayedir; akıl bir sermayedir. Dürüstlük bir sermayedir. Onlar da bizim sermayemiz. Siz dürüstseniz; bilgili ve azimliyseniz size finansman sağlayacak birçok insan bulabilirsiniz. Ama bu vasıflardan yoksunsanız elinize finansman imkânları geçse, babanızdan miras kalsa bile har vurup harman savurursunuz. Paranız olsa

bile onu kullanmasını bilemezsiniz. Onun için şunu da söyleyeyim ki; “Siz bu işleri yapacaksanız yapın, ben size para veririm.” demiyorum. Çünkü benim param yok.

Şahsen değil de bir takım sosyal çalışmaları yapmak için benim paraya ihtiyacım sizden daha fazla.

Dergilerimizi on senedir devam ettiriyoruz; batırmadık. Bayrağı yere düşürmedik, surdan aşağı düşürmedik ama birçok kişi kızdı; “Bu dergilerin fiyatı fazla.” dedi. Bu bir ekonomik savaştır. Anadolu’da dergileri gönderdiğimiz şahıslar paralarını gönderecekler. Göndermedikleri takdirde benim karşı tepki almam icap ediyor.

Para meselesi çok önemli değil; bilgisi olan bir insana nasıl olsa bir sermayedar ortak olabilir. Hele bir çalıştığınızı görsün, bir şey yapabildiğinizi anlasın, gider parayı kendisi bulur. Onun için birçok bilgili insan bugün ayda on bin, yirmi bin lira maaş alıp uzmanlık sahalarında, böyle müesseselerde çalışabiliyorlar. Sonra küçük sermayeler birleştiği za-

man ciddi yekun tutar. Küçükten başlayıp ileriye doğru gitmek mümkün olabilir.

Siz müesseseleri kuracaksınız; kazanacaksınız, %10'unu bize vereceksiniz biz de inşaallah bu işleri yapacağız.

Allah hepinizden razı olsun.

es-Selamü aleyküm ve rahmetullahi ve berakatüh.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19 Cemâziye'l-Evvel 1413 / 14.11.1992

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

